

Prózai elégia

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 39. szám, 2019. szeptember 27.

Hosszú késlekedés után elindult a *magyar kormány* jogállamiság-romboló tevékenységét firtató vizsgálódás a híres neves 7-es számú („atombomba”) cikkely alapján. A késlekedés oka az volt, hogy a Sargentini-jelentés elfogadása óta aktuálisan uniós elnök tagországok óvakodtak kihúzni a gyufát Orbánnál. Merthogy akinek (szintén) vaj van a fején, ne menjen a napra. Másrészt volt egy elég jó esély arra, hogy az új bizottság és az új parlament valahogy majd tisztára mossa a szuverén magyar nemzetvezető szennyesét. Ez be is jött. Csak azok a (részeges, migránssimogató) finnek, azok nem nyugszanak. Megsértődtek ránk, amiért kitagadjuk őket a rokonságunkból. És ott van az a lóköető ballib Timmermanns! Nem elég neki, hogy az új vezető lapátra tette („fölfelé buktatta”), kapaszkodik, mint fuldokló a szalmaszálba. Azt hiszi, amíg papíron hivatalban van, tengelyt akaszthat a mi nemzetvezetőnkkel. Egyébként nem történik semmi különös, csak az *unió mint értékközösség kimúlik*. Egyhamar nem lesz feltámadás, ha ugyan lesz egyáltalán. Gazdasági és pénzügyi „együtműködésként” eldöcöghetünk addig, amíg a fejlődésben visszamaradt tagországok potyaleső, korrupt vezetőinek csurran-csöppen. Utána kezdődik minden előlről. Csak az a kérdés, hogy 1933-tól vagy 1913-tól játsszuk újra.